

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a Ing. Mgr. Martina Bruse v právní věci **žalobkyně: M. H.**, nar. „X“, bytem „X“, proti **žalované: Univerzita Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem**, se sídlem Pasteurova 3544/1, Ústí nad Labem, zastoupené Mgr. Jiřím Schüllerem, advokátem, se sídlem Balbínova 408/24, Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí rektora žalované ze dne 11. 9. 2013, č. j. 22/2013/00311/004 969,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí rektora žalované ze dne 11. 9. 2013, č. j. 22/2013/00311/004 969, jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o přezkoumání rozhodnutí a potvrzeno rozhodnutí děkana Fakulty sociálně ekonomické Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem (dále jen „fakulta“) ze dne 19. 6. 2013, č. j. S09780. Tímto rozhodnutím děkan fakulty podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysokých školách“), rozhodl o ukončení studia žalobkyně na fakultě, neboť žalobkyně nesplnila požadavky vyplývající ze studijního programu uvedené v čl. 9 odst. 14 a v čl. 12 odst. 3 písm. g) Studijního a zkušebního řádu Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem pro studium v bakalářských a magisterských studijních programech ze dne 24. 1. 2013 (dále jen „studijní řád žalované“).

V žalobě žalobkyně předslala, že důvodem ukončení studia bylo nesplnění požadavků státní závěrečné zkoušky ani ve třetím termínu. Namítala, že tyto požadavky splnila a nebyl dán důvod hodnotit zkoušku známkou *nevyhověla*. Žalobkyně byla na každý termín státní závěrečné zkoušky dostatečně připravena, všechny vylosované i doplňující otázky zodpověděla. Rektor žalované se navzdory žádosti žalobkyně nezabýval skutečností, že žalobkyně prokázala znalosti na známky *výborně*, *velmi dobře* nebo *dobře* při prvním, druhém i třetím pokusu o státní závěrečnou zkoušku, a nezkoumal její psanou přípravu na „potítku“. Žalobkyně poukázala na svůj prospěch během studia a dodala, že podle selského rozumu není možné, aby nebyla schopna se připravit na státní zkoušku. Před třetím pokusem absolvovala žalobkyně konzultace u vedoucího katedry sociální práce (PhDr. P. B.).

Žalobkyně dále popsala průběh třetího pokusu státní závěrečné zkoušky. Uvedla, že na každý předmět bylo vyhrazeno 15 minut, začalo se zkoušet podle rozpisu v 13:00 hod., žalobkyně měla být zkoušena v 16:00 hod., po ní ještě šest studentů, každý na jeden předmět, poslední v 17:45 hod. Poslední student byl do seznamu dopsán rukou, rektor tedy zřejmě vycházel z nekompletního seznamu. Již kolem 16. hodiny všichni znali své vyhodnocení. Krácení času se muselo promítnout jak do doby na přípravu zkoušených, tak i do průběhu zkoušení. Žalobkyně připustila, že dříve uvedla jako začátek své zkoušky 14. hodinu, v žalobě tento čas označila za nepravděpodobný. Podle žalobkyně činil celkový čas zkoušení dvaceti předmětů 150 minut, tj. 7,5 minuty ke zkoušení jednoho předmětu, nikoliv 15 minut podle rozpisu. Podle žalobkyně to znamená, že nikdo nechtěl hledat podstatu věci a že u všech státnic vědomostní požadavky splnila. Žalobkyně prohlásila, že před přistoupením k ústní zkoušce nebyla dotázána, zda se chce ještě připravovat, nýbrž byla vyzvána pokynem „tak můžete“. Žalobkyně podotkla, že písemná příprava trvala cca 7 minut, proto nestihla mít celou otázku písemně zpracovanou, nicméně na zkoušku byla dostatečně připravena.

K vlastnímu zkoušení a k výtkám zkušební komise žalobkyně uvedla, že si vylosovala otázku Bytová politika a po otázce předsedy doc. PhDr. K., jaké další formy bydlení ještě zná, se dostala k datům z oblasti sociálních služeb. Do debaty o odlehčovacích službách vtáhla žalobkyni Ing. Š., poté se jí Mgr. P. zeptala na respitní péči. Žalobkyně zřejmě trochu podrážděně reagovala, že to jsou právě odlehčovací služby. Otázku položenou Mgr. P. považovala žalobkyně za důkaz toho, že komise neměla v úmyslu ji nechat projít, chtěli jí znemožnit odpovídat k tématu a znervóznit. Žalobkyně nesouhlasila s tím, že její odpovědi byly neucelené, chybné a že nereagovala na otázky. Zdůraznila, že všechny otázky zodpověděla. Žalobkyně nechápala, proč Mgr. P. hodnotila její znalosti z oblasti bytové politiky jako nepoužitelné při poskytování sociálního poradenství. Podle žalobkyně to dokládá, že komise přihlížela k tomu, zda student pracuje v sociálních službách (žalobkyně vždy pravdivě odpovídala, že pracuje jako mzdová účetní).

Ohledně studenta, kterého se dotazoval rektor žalované na průběh zkoušky, žalobkyně poznamenala, že student při přípravě na „potítku“ těžko vnímá, co říká jiný student, akorát zpozorní, když se děje něco mimořádného, což se při jejím zkoušení dělo. Otázky jí byly pokládány vícekrát, i když na ně odpovíděla, schválně byla odkláněna do jiných oblastí sociálních služeb a sama si musela vynutit prostor, aby mohla zodpovědět všechny podbody otázky. Po dotazu na předsedu komise, zda u zkoušky dostatečně přednesla téma, dostala žalobkyně familiérní odpověď od Ing. Š.: „M., na to si počkejte venku“. To mohl podle žalobkyně dosvědčit student, který byl za ní. Žalobkyně konstatovala, že komise neměla zájem slyšet odpovědi, neboť byla předem rozhodnuta, že žalobkyně neuspěje. Předseda komise odmítl po vyhlášení výsledků žalobkyni říct, co na zkoušce udělala špatně. Žalobkyně

to považovala za porušení povinnosti poskytnout studentům informace související se studiem podle § 21 odst. 1 písm. d) zákona o vysokých školách.

Žalobkyně následně popsala průběh prvního pokusu o složení státní závěrečné zkoušky. Uvedla, že zodpověděla všechny podbody otázky ze Sociální politiky i následující otázky teoretické. Po zkoušce ze Sociální politiky předseda komise doc. PhDr. K. opustil místnost; tím podle žalobkyně porušil čl. 9 odst. 10 studijního řádu žalované. Opuštění místnosti považovala žalobkyně za důkaz toho, že její znalosti nesouvisely s výsledkem zkoušky. Žalobkyně vyslovila domněnku, že když komise musela uznat obhajobu její bakalářské práce, tak se o celkový neúspěch postarala jinak. Po vyhlášení výsledků předseda komise žalobkyni na dotaz sdělil, že byla nejistá. Toto vysvětlení není podle žalobkyně dostačující.

Poté se žalobkyně věnovala popisu druhého pokusu o složení státní závěrečné zkoušky. Student, který byl před ní, během zkoušky přestal hovořit, komise mu kladla otázky, aby začal odpovídat, poté jej nechali mluvit o tom, kde byl na praxi. Žalobkyně si proto říkala, že pokud tento student uspěje, ona nemusí mít žádné obavy. Všechny podbody vylosovaných otázek zodpověděla. K vylosované otázce ze Sociální politiky nebyl vznesen žádný dotaz, akorát členka komise se zeptala, kde žalobkyně pracuje. Za teoretickou otázku, kterou žalobkyně do detailu zodpověděla, dostala „trojku“, Sociální politiku hodnotila komise stupněm *nevyhověla*. Podle žalobkyně ten, kdo dělal zkoušku ze dvou předmětů, byl s jedním poslán k dalšímu pokusu; zkoušku složili všichni, kdo měli jen jeden předmět. Žalobkyně si nešla stěžovat, protože měla před sebou ještě jeden pokus. Předseda komise jí po vyhlášení řekl, že to bylo slabé.

Žalobkyně shrnula, že její nárok na přiznání vysokoškolského titulu je oprávněný. Poukázala na porušení Listiny základních práv a svobod a morálních principů vztahu student zkoušející. Napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, bez přihlédnutí k jejímu požadavku vzít v úvahu písemnou přípravu. Žalobkyně navrhla, aby soud rozhodnutí děkana fakulty o ukončení studia, včetně navazujícího rozhodnutí rektora žalované zrušil a uložil žalované, aby rozhodla, že požadavky státní závěrečné zkoušky byly splněny prokázanými znalostmi na známky *výborně*, *velmi dobře* nebo *dobře* při prvním, druhém nebo třetím pokusu, žalobkyně studium řádně ukončila a náleží jí titul Bc. Současně požadovala náhradu nákladů řízení.

Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a vyjádření k žalobě, v němž navrhla její zamítnutí pro nedůvodnost. Uvedla, že její rektor celou věc přezkoumal a zjistil, že žalobkyně absolvovala dne 23. 5. 2013 třetí termín státní závěrečné zkoušky v předmětu Sociální politika. Zkušební komise byla jmenována děkanem fakulty ze členů schválených Vědeckou radou fakulty dne 7. 12. 2012. K věci se na vyžádání vyjádřili všichni členové komise a vedoucí katedry sociální práce PhDr. B. Členové komise shodně prohlásili, že žalobkyně odpovídala na jinou otázku, než měla zadanou, její odpovědi byly neucelené, chybné, bez schopnosti je aplikovat. Její projev svědčil o skutečnosti, že v dotazované problematice nebyla orientována. K věci byla slyšena i studentka V. N., která se na zkoušku připravovala v době, kdy byla zkoušena žalobkyně. K jejímu výkonu konstatovala, že komise byla velice trpělivá, přestože žalobkyně neznala odpovědi ani na jednoduché otázky. Žalovaná doplnila, že členové komise jsou erudovaní odborníci s akademickou praxí, domněnky žalobkyně, že zkoušející k ní přistupovali odlišně oproti jiným studentům, jsou mylné a poškozují dobré jméno vyučujících, fakulty i žalované. Subjektivní názor žalobkyně, že odpovídala správně na vylosovanou otázku i doplňující dotazy, nelze přijmout, neboť

hodnocení prováděly čtyři na sobě nezávislé osoby, které se jednomyslně vyjádřily, že žalobkyně nevyhověla.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasily.

Napadené rozhodnutí rektora žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci zjištěny nebyly.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Předně soud zdůrazňuje, že předmětem správního řízení, které vyústilo ve vydání žalobou napadeného rozhodnutí, bylo ukončení vysokoškolského studia žalobkyně rozhodnutím podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách. Povinností správních orgánů obou stupňů proto bylo především náležitě zjistit skutkový stav a prokázat, že byly splněny zákonné podmínky pro tento způsob ukončení studia. Tomuto požadavku správní orgány beze zbytku dostály.

Nejprve se soud zabýval otázkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že se rektor žalované nevypořádal s jejím tvrzením, že při všech termínech státní závěrečné zkoušky prokázala znalosti na lepší hodnocení, než obdržela, a že nezkoumal její psanou přípravu na „potítku“. Těmto námitkám soud nepřisvědčil. Rektor žalované totiž na uvedená tvrzení a námitky žalobkyně reagoval tím, že si opatřil vyjádření zkušební komise, které v odůvodnění svého rozhodnutí citoval. Písemnou přípravu žalobkyně označil za heslovitou a poukázal na souhlasné hodnocení výkonu žalobkyně jednotlivými členy zkušební komise, čímž vyvrátil domněnku žalobkyně, že její znalosti byly lepší než na známku *nevyhověla*. Rektor žalované dále v odůvodnění rozhodnutí poukázal na vyjádření studentky Veroniky Nestlerové, která se v době zkoušení žalobkyně připravovala. Tato studentka oceňovala trpělivost komise a pozastavovala se nad neznalostí jednoduché otázky. S ohledem na tyto argumenty uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že rozhodnutí rektora žalované není nepřezkoumatelné ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Pouze na okraj soud poznamenává, že pokud rektor žalované v odůvodnění napadeného rozhodnutí doplnil skutečnosti, které podle jeho názoru chyběly v odůvodnění rozhodnutí o ukončení studia, lze považovat za nadbytečný a současně též nevhodný jeho pokyn rovněž uvedený v odůvodnění, aby děkan fakulty své rozhodnutí v tomto smyslu doplnil a znovu zaslal žalobkyni. Tato skutečnost však podle názoru soudu nemá žádný vliv na přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

K věcným námitkám soud uvádí, že podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách se studium ukončuje, nesplní-li student požadavky vyplývající ze studijního programu podle studijního a zkušebního řádu. Podle čl. 12 odst. 3 písm. g) studijního řádu žalované „[z]a nesplnění požadavků vyplývajících ze studijního programu podle tohoto studijního a zkušebního řádu se rozumí nesplnění požadavků státní závěrečné zkoušky ani ve třetím termínu jejího konání podle čl. 9 odst. 14.“ Podle čl. 9 odst. 14 věty první studijního řádu žalované „[s]tátní závěrečnou zkoušku může student konat nejvýše třikrát; student vždy opakuje pouze tu část státní závěrečné zkoušky, u které nevyhověl. Studentovi, který ani ve třetím termínu konání státní závěrečné zkoušky nesplní požadavky této kontroly studia, tj. státní závěrečnou zkoušku nevykoná úspěšně, je studium ukončeno podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona a čl. 12 odst. 3 písm. g).“

V souzené věci bylo důvodem ukončení studia žalobkyně nesplnění požadavků vyplývajících ze studijního programu podle studijního řádu žalované, konkrétně nesplnění požadavků státní závěrečné zkoušky ani ve třetím termínu jejího konání. Mezi stranami nebylo sporu o tom, že žalobkyně konala státní závěrečnou zkoušku ve třech termínech, a to 23. 5. 2012, 29. 1. 2013 a 23. 5. 2013, liší se však interpretace výsledků těchto zkoušek.

Soud v této souvislosti podotýká, že klasifikace státní zkoušky je výsledkem hodnocení vědomostí studenta, které náleží pouze zkušební komisi a nepodléhá soudnímu přezkumu; soudní přezkum spočívá v přezkumu dodržení podmínek stanovených pro konání státní zkoušky právními či studijními předpisy, nikoli v přezkumu vědomostí uplatněných studentem při samotném výkonu zkoušky a tomu odpovídajícího hodnocení ze strany zkoušejících. Ke shodnému závěru dospěl rovněž Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 17. 12. 2009, č. j. 9 As 1/2009 - 141, nebo v rozsudku ze dne 5. 3. 2012, č. j. 8 As 43/2011 - 56, www.nssoud.cz.

Soud si byl při posuzování důvodnosti žaloby vědom právního názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vysloveného v usnesení ze dne 19. 8. 2014, č. j. 6 As 68/2012 - 47, publ. pod č. 3104/2014 Sb. NSS, www.nssoud.cz, podle kterého „[s]oud je v řízení o žalobě proti rozhodnutí o žádosti o přezkoumání výsledku části maturitní zkoušky konané formou didaktického testu podle § 82 odst. 3 zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání, povinen přezkoumat toto rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, a to i z hlediska věcné správnosti hodnocení testových otázek a úloh.“ Podle názoru soudu však uvedené závěry nelze na projednávanou věc aplikovat vzhledem k zásadním skutkovým rozdílům mezi oběma případy. Věc řešená rozšířeným senátem se týká písemné části maturitní zkoušky, zatímco v projednávané věci žalobkyně zpochybňuje hodnocení ze strany zkoušejících u státní závěrečné zkoušky, která byla v rámci bakalářského studia žalobkyně koncipována jako zkouška ústní. V případě žalobkyně tedy bylo rozhodující, jak ústně odpověděla na jednotlivé vylosované otázky a další dotazy položené členy zkušební komise, a proto v daném případě na rozdíl od písemného didaktického testu u státních maturit neexistuje žádný relevantní podklad, na základě kterého by bylo možné hodnocení žalobkyně u státní závěrečné zkoušky přezkoumat. Za dané situace soud setrval na výše citovaném závěru, že klasifikace státní zkoušky nepodléhá soudnímu přezkumu. Soud k tomu doplňuje, že obsah písemné přípravy, na který se žalobkyně opakovaně odvolává, není vůbec rozhodující. Písemná příprava totiž

neposkytuje informace o tom, zda žalobkyně dané problematice skutečně porozuměla; to lze zjistit jen cíleně kladenými doplňujícími dotazy. Odpovědi na tyto dotazy se však do písemné přípravy nezaznamenávají, a proto nelze na základě písemné přípravy přezkoumávat výsledek ústní zkoušky.

S ohledem na tyto skutečnosti se soud zaměřil pouze na přezkum dodržení podmínek stanovených pro konání státní zkoušky právními či studijními předpisy. Ze správního spisu soud zjistil, že všechny tři termíny státní závěrečné zkoušky vykonala žalobkyně před zkušebními komisemi v řádném složení odpovídajícím požadavkům čl. 9 odst. 1, 2 a 3 studijního řádu žalované. O průběhu všech tří termínů zkoušek byly vyhotoveny zápisy a protokoly.

Podle zápisu o státní závěrečné zkoušce bakalářského studia ze dne 23. 5. 2012 žalobkyně obhájila bakalářskou práci s klasifikací *dobře*, složila zkoušku z předmětu Aplikovaná sociální práce s klasifikací *dobře* a nevyhověla u zkoušek z předmětů Sociální politika a Teorie a metody sociální práce. Předsedou zkušební komise byl doc. PhDr. P. K., CSc., členy komise PhDr. M. K., Mgr. R. M. a Mgr. J. M. Hodnocení žalobkyně jednotlivými členy komise se shodovalo u předmětu Aplikovaná sociální práce (4x *dobře*) a u předmětu Teorie a metody sociální práce (4x mezi *dobře* a *nevyhověla*, výsledek: *nevyhověla*). Obhajoba bakalářské práce byla hodnocena 3x *dobře* a 1x *nevyhověla* (Mgr. M.), výsledek: *dobře*. Předmět Sociální politika hodnotil doc. K. stupněm *nevyhověla*, Mgr. M. stupněm *dobře* a zbývající členky komise shodně mezi *dobře* a *nevyhověla*, výsledek: *nevyhověla*. Celkový výsledek státní závěrečné zkoušky: *nevyhověla*, celkový výsledek studia: *neabsolvovala*.

Podle zápisu o státní závěrečné zkoušce bakalářského studia ze dne 29. 1. 2013 žalobkyně složila zkoušku z předmětu Teorie a metody sociální práce s klasifikací *dobře* a nevyhověla u zkoušky z předmětu Sociální politika. Předsedou zkušební komise byl doc. PhDr. V. H., Ph.D., členy komise Mgr. P. M., Mgr. J. M. a PhDr. A. R., Ph.D. Hodnocení žalobkyně jednotlivými členy komise bylo u obou předmětů shodné (4x *dobře*, 4x *nevyhověla*). Celkový výsledek státní závěrečné zkoušky: *nevyhověla*, celkový výsledek studia: *neabsolvovala*.

Podle zápisu o státní závěrečné zkoušce bakalářského studia ze dne 23. 5. 2013 žalobkyně nevyhověla u zkoušky z předmětu Sociální politika. Předsedou zkušební komise byl doc. PhDr. P. K., CSc., členy komise PhDr. M. K., Mgr. A. P. a Ing. D. Š. Hodnocení žalobkyně jednotlivými členy komise bylo shodné (4x *nevyhověla*). Celkový výsledek státní závěrečné zkoušky: *nevyhověla*, celkový výsledek studia: *neabsolvovala*.

K vlastnímu průběhu státní závěrečné zkoušky dne 23. 5. 2013 soud ze správního spisu zjistil, že termín zkoušky začal již ráno v 8:30 hod., žalobkyně měla být zkoušena od 16:00 hod. a poslední studentka měla přijít na řadu v 16:15 hod. Tvzení žalobkyně uvedená v žalobě se od těchto zjištění odlišují, neboť podle žalobkyně zkoušení začalo v 13:00 hod. a po žalobkyni mělo přijít na řadu dalších šest studentů. Žalobkyně pro tato svá tvrzení nenavrhla žádný důkaz. Soud k tomu dodává, že i kdyby žalobkyně prokázala pravdivost uvedených tvrzení, nemělo by to žádný vliv na závěr o jejím výsledku státní závěrečné

zkoušky, ani na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Pořadí studentů přistupujících ke zkoušce totiž nic nevypovídá o znalostech žalobkyně, které měly být zkouškou ověřeny.

Žalobkyně dále namítala, že její zkoušení začalo dříve, než bylo stanoveno v rozpisu. Ve shodě s názorem rektora žalované, vyjádřeným v napadeném rozhodnutí, soud nepovažuje časový posun vlastního počátku zkoušení žalobkyně za pochybení, které by mohlo jakkoliv ovlivnit dobu její přípravy nebo výsledek samotné zkoušky. Je zcela běžné, že zkoušení některého ze studentů trvá kratší dobu, časový harmonogram je proto vždy jen orientační, na což byla žalobkyně před zkouškou upozorněna. Z písemného vyjádření předsedy zkušební komise, které tvoří součást správního spisu, současně vyplynulo, že pokud zkoušený ukončí zkoušku dříve a další zkoušený by měl kratší čas na přípravu, je vždy dotázán, zda chce ke zkoušce nastoupit nebo se ještě připravovat. Toto pravidlo dodržuje předseda komise vždy a dodržel je i v případě žalobkyně. To ve svých vyjádřeních potvrdily i další členky komise. Tvzení žalobkyně, že byla vyzvána, aby začala odpovídat, nikoliv dotázána, zda se chce ještě připravovat, tak stojí proti tvrzení čtyř členů komise. Vzhledem k tomu, že žalobkyně své tvrzení nepodložila žádným návrhem důkazu, vycházel soud z toho, že žalobkyně měla dostatek času na přípravu a s namítaným zkrácením doby přípravy souhlasila. Této skutečnosti se proto nyní nemůže dovolávat na svou obranu.

K námitce žalobkyně, že celkový čas na vyzkoušení celkem dvaceti předmětů činil 150 minut, soud podotýká, že není zřejmé, z jakých podkladů žalobkyně při formulaci této úvahy vycházela. V této souvislosti soud opakuje, že tvrzení žalobkyně popisující průběh dne 23. 5. 2013 neodpovídají údajům uvedeným ve správním spisu. Žalobkyně k prokázání svých tvrzení nenavrhla žádný důkaz, proto soud uvedenou námitku vyhodnotil jako lichou. Ostatně sama žalobkyně v žalobě relativizovala svá dřívější tvrzení ze správního řízení o tom, že její zkoušení ve skutečnosti započalo v 14:00 hod. Vznikají tak přinejmenším pochybnosti o správnosti jednotlivých časových údajů uváděných žalobkyní. Z jejího neprokázaného tvrzení, že zkoušení jednoho předmětu trvalo cca 7,5 minuty, podle názoru soudu nelze dovozovat spekulativní závěr, že nikdo z komise nechtěl hledat podstatu věci, natožpak zcela nepodložený závěr, že žalobkyně u všech termínů státní závěrečné zkoušky vědomostní požadavky splnila.

Žalobkyní naznačovanou předpojatost členů zkušební komise soud neshledal. Žalobkyně především podle názoru soudu neuvedla žádný relevantní důvod, který by možnou zaujatost členů komise vůči ní vysvětloval. Takovým důvodem nemůže být skutečnost, že žalobkyně nepracuje v sociálních službách, neboť v této oblasti nepracuje mnoho studentů, někteří dokonce během studia nepracují vůbec. Zaujatost nelze dovozovat ani z kladených doplňujících dotazů, jejichž cílem bylo prověřit orientovanost žalobkyně v dané problematice (včetně odborných pojmů – např. respitní péče), nikoliv žalobkyni znervóznit. Zaujatost nedokládá ani domněle familiérní oslovení „M.“, které žalobkyni adresovala členka komise, neboť na tomto oslovení není nic nevhodného či pejorativního, ani to nenaznačuje jakýkoliv pozitivní či negativní vztah mezi žalobkyní a členkou komise. Je obvyklé, že na školách vyšších stupňů mají někteří pedagogové ve zvyku používat tzv. hamburské oslovení (hamburský mix), tj. oslovovat studenty křestními jmény a současně jim vykat.

U zkoušky z předmětu Sociální politika žalobkyně neuspěla u tří různých zkušebních komisí, z nichž každá byla složena ze čtyř členů. Soud považuje za nepravděpodobné, že by

všichni členové každé komise byli vůči žalobkyni zaujatí, nebo dokonce úmyslně směřovali k tomu, aby žalobkyně zkoušku nesložila. Každý člen komise hodnotil žalobkyni zvlášť, žalobkyně tedy dostala od každého jednu známku, celkový výsledek pak byl určen podle převažujícího hodnocení s tím, že při rovnosti hlasů podle čl. 9 odst. 10 věty čtvrté studijního řádu žalované rozhodoval hlas předsedy komise. Hodnocení odpovědí žalobkyně jednotlivými členy komise se ve všech případech téměř shodovalo. Při prvním termínu oscilovalo hodnocení všech předmětů mezi stupni *dobře* a *nevyhověla*, což lze vnímat jako přirozený rozptyl. Při druhém i třetím termínu se členové komise plně shodli na tom, že žalobkyně u zkoušky z předmětu Sociální politika nevyhověla.

Soud připomíná, že smyslem každého zkoušení je ověřit, zda má student požadované znalosti, zda se v dané problematice orientuje a zda jí rozumí. Toto ověřování provádí v případě státní závěrečné zkoušky zkušební komise, složená z akademiků – erudovaných odborníků, kteří poté podle svého nejlepšího vědomí a svědomí hodnotí, zda a v jaké míře odpovědi studenta obstály, a podle toho určí výslednou známku. Subjektivní přesvědčení žalobkyně, která trvá na tom, že byla dostatečně připravena a že všechny otázky řádně zodpověděla, nemá z hlediska hodnocení jejích odpovědí členy komise žádný význam. To platí tím spíše v souzené věci, kde se závěry členů komise (odborníků na danou problematiku) diametrálně liší od představy žalobkyně o předvedeném výkonu u zkoušek. Jednotlivá vyjádření předsedy a členek komise třetího termínu státní závěrečné zkoušky žalobkyně, která si vyžádal děkan fakulty, resp. rektor žalované, vyznívají prakticky shodně a nevzbuzují pochybnosti o tom, jaký výkon ve skutečnosti žalobkyně u zkoušky předvedla.

Závěry a vyjádření členů komise současně korespondují s tím, jak průběh ústního zkoušení žalobkyně při třetím termínu její státní závěrečné zkoušky popsala Bc. V. N. – studentka, která se během zkoušení žalobkyně písemně připravovala na „potítku“. Tato studentka ve svém písemném prohlášení, které je součástí správního spisu, uvedla, že ji při psaní přípravy zarazilo, jak se žalobkyně vyjadřovala a komunikovala s komisí. Podotkla, že zkušební komise měla se žalobkyní „svatou trpělivost“, na žalobkyni bylo vidět, že neznala odpovědi na zdánlivě lehkou otázku, a při odchodu z místnosti žalobkyně vykřikovala, že jí komise nenechala vše říct, ale když se jí členka komise zeptala na konkrétní fakta, nedokázala odpovědět. Bc. V. N. dodala, že při čekání na výsledky se žalobkyně cítila ukřivděně a známým vyprávěla o průběhu zkoušky. Z uvedeného je podle názoru soudu zřejmé, že subjektivní přesvědčení žalobkyně o kvalitě předvedeného výkonu neodpovídá realitě.

K námitce žalobkyně, že při zkoušení jí byly otázky pokládány vícekrát, i když na ně odpovíděla, schválně byla odkláněna do jiných oblastí sociálních služeb a sama si musela vynutit prostor, aby mohla zodpovědět všechny podbody otázky, soud znovu poukazuje vyjádření jednotlivých členů komise a Bc. V. N., která tvoří součást správního spisu. Členka komise Ing. D. Š. uvedla, že žalobkyně v otázce z předmětu Sociální politika odpovídala daty z oblasti sociálních služeb, tedy daty netýkajícími se vylosované otázky. Podle vyjádření členky komise Mgr. A. P. znalosti žalobkyně nejen nebyly vyčerpávající, nýbrž neodpovídaly požadavkům na studenta, resp. absolventa studijního oboru Sociální politika a sociální práce; odpovědi byly vytržené z kontextu, neucelené, chybné, v praxi nepoužitelné. Mgr. A. P. dále poznamenala, že žalobkyně vedla převážně monolog, nereagovala na položené otázky, proto ji členka komise upozornila, že zbývají dvě minuty, ve kterých může sdělit, co považuje za důležité. Vycházeje z těchto zjištění považuje soud za přirozené, že komise pokládala

žalobkyni některé otázky vícekrát, neboť žalobkyně – ač byla subjektivně přesvědčena o opaku – na tyto otázky řádně neodpověděla. To dokresluje i prohlášení Bc. V. N. o „svaté trpělivosti“ komise.

Odkazuje-li žalobkyně na skutečnosti, které podle jejího názoru musela studentka připravující se během zkoušení žalobkyně zaznamenat, soud upozorňuje na skutečnost, že výpověď této studentky vyznívá zcela v neprospěch žalobkyně a rozhodně neprokazuje to, že se zkouška odehrála tak, jak ji žalobkyně subjektivně vnímala. Nepodložené tvrzení žalobkyně, že komise neměla zájem slyšet odpovědi, neboť byla předem rozhodnuta, že žalobkyně neuspěje, nekoresponduje s výše popsaným průběhem zkoušky, ani s obsahem vyjádření členů komise a Bc. V. N. Soud proto uvedené spekulaci neuvěřil a námitce žalobkyně nepřisvědčil.

Výše uvedené závěry týkající se třetího termínu státní závěrečné zkoušky lze bez dalšího vztáhnout i k předchozím dvěma termínům. Tvrzení žalobkyně, že zodpověděla všechny podbody vylosovaných otázek, ani v těchto případech nekoresponduje se závěry zkušebních komisí složených z odborníků, kteří se na hodnocení výkonu žalobkyně prakticky shodli. Žalobkyně zároveň zcela evidentně není povolána k tomu, aby mohla hodnotit výkony jiných studentů a srovnávat, jaké otázky komise jednotlivým studentům pokládala. Pokud žalobkyně hodnotí svůj vlastní výkon či výkony jiných studentů, vždy se jedná o její čistě subjektivní dojem, který nemusí být v souladu se závěry odborníků, jimž takové hodnocení přísluší. V této souvislosti soud poznamenává, že kvalita znalostí studenta se nepozná ani podle toho, jak dlouho student souvisle hovoří, neboť jeho souvislý projev se vůbec nemusí týkat otázky, kterou si vylosoval. Naopak skutečnost, že student k dané otázce sám nic neuvedl, ještě neznamená, že poté odpověďmi na otázky členů komise neosvědčil potřebné znalosti.

Domněnka žalobkyně, že když komise při prvním termínu její státní závěrečné zkoušky musela uznat obhajobu její bakalářské práce, tak se o celkový neúspěch postarala jinak, nemá oporu ve správním spisu a je zcela nepodložená. Komise vždy vycházely z toho, co žalobkyně u zkoušek předvedla, a neměly sebemenší důvod právě v případě žalobkyně úmyslně činit cokoliv, čím by ji mohly poškodit. Žalobkyně prezentuje jako argumenty své toliko subjektivní dojmy, pro které však nemá žádné důkazy. To platí i pro její tvrzení, že u druhého termínu státní závěrečné zkoušky neuspěla proto, že dělala zkoušku ze dvou předmětů a každý takový student byl s jedním předmětem poslán k dalšímu pokusu. Výsledek zkoušky se vždy odvíjel od znalostí žalobkyně, které u předmětu Sociální politika v žádném termínu státní závěrečné zkoušky nedostačovaly k tomu, aby žalobkyně mohla být hodnocena lépe než stupněm *nevyhověla*.

K námitce žalobkyně, že při prvním termínu státní závěrečné zkoušky předseda komise doc. PhDr. K. po zkoušce z předmětu Sociální politika opustil místnost, soud podotýká, že žalobkyně neuvedla, na jak dlouho se předseda komise vzdálil a zda bylo po tu dobu zkoušení přerušeno, či nikoliv. Pokud by zkoušení z jiných předmětů pokračovalo bez přítomnosti předsedy komise, žalobkyni lze přisvědčit, že takový postup není plně v souladu se studijním řádem žalované. Pro projednávanou věc je však rozhodující ta skutečnost, že odpovědi žalobkyně na otázku z předmětu Sociální politika, ve kterém žalobkyně u žádného ze tří termínů státní závěrečné zkoušky neuspěla, si předseda komise vyslechl, což žalobkyně

výslovně v žalobě připustila. Výkon žalobkyně při zkoušce z tohoto předmětu tudíž předseda komise mohl hodnotit. I kdyby se prokázalo tvrzení žalobkyně o dočasné nepřítomnosti předsedy komise, která následovala až po zkoušce z předmětu Sociální politika, nemohlo to mít podle názoru soudu vliv na výsledek žalobkyně u zkoušky z tohoto předmětu, a tudíž ani vliv na zákonnost rozhodnutí o ukončení studia žalobkyně. Tvrzení žalobkyně, že opuštění místnosti je důkazem toho, že její znalosti nesouvisely s výsledkem zkoušky, pokládá soud za další z nepodložených spekulací žalobkyně neodpovídajících skutečnému průběhu zkoušky.

Podle § 21 odst. 1 písm. d) zákona o vysokých školách „[v]ěřejná vysoká škola je povinná poskytovat uchazečům o studium, studentům a dalším osobám informační a poradenské služby související se studiem a s možností uplatnění absolventů studijních programů v praxi.“ Žalobkyně spatřovala porušení tohoto ustanovení v tom, že jí předsedové komisí po sdělení výsledků státní závěrečné zkoušky ve všech třech termínech odmítli podrobněji vysvětlit, co na zkoušce udělala špatně. Soud především konstatuje, že tato skutečnost nemá žádný vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Popsanou povinnost vysoké školy navíc podle názoru soudu nelze vnímat tak široce, jak to požaduje žalobkyně. Kdyby měl mít každý student po zkoušce nárok na podrobné vysvětlení, v čem byly jeho odpovědi nesprávné nebo nedostatečné, akademičtí pracovníci by po celé zkouškové období nedělali nic jiného, než poskytovali tato vysvětlení. Od studenta vysoké školy lze očekávat určitou schopnost samostudia včetně samostatného dohledání důvodů, proč u zkoušky neuspěl. Student dále může využít konzultací poskytovaných jednotlivými akademickými pracovníky v jejich konzultačních hodinách. Ostatně sama žalobkyně přiznala, že jí před třetím termínem státní závěrečné zkoušky poskytl konzultaci k otázkám z předmětu Sociální politika přímo vedoucí katedry PhDr. B.

Výsledky studia před státní závěrečnou zkouškou nejsou pro souzenou věc relevantní. Nelze totiž vyloučit, že student v průběhu studia prospívá, avšak státní závěrečnou zkoušku následně nezvládne, ať již z důvodu nedostatečné přípravy, nervozity nebo z jakékoliv jiné příčiny. Podstatný není ani závěr konzultace s vedoucím katedry před třetím termínem státní závěrečné zkoušky, neboť konzultace má zcela jiný režim než státní závěrečná zkouška a nemůže nic vypovědět o tom, jak žalobkyně ve skutečnosti u zkoušky odpovídala.

Soud uzavírá, že v průběhu správního řízení byl náležitě zjištěn skutkový stav a rozhodnutí o ukončení studia žalobkyně, včetně navazujícího rozhodnutí rektora žalované, byly vydány v souladu se zákonem o vysokých školách a se studijním řádem žalované, neboť žalobkyně nesplnila požadavky státní závěrečné zkoušky ani ve třetím termínu jejího konání. Žalobkyně neukončila studium úspěšně, a proto jí ani nevznikl nárok na přiznání akademického titulu. Soud neshledal žádné porušení Listiny základních práv a svobod, ani tvrzené narušení morálních principů vztahu mezi studentem a zkoušejícím.

S ohledem na výše uvedené soud žalobu vyhodnotil jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovaná sice požadovala náhradu nákladů řízení spočívajících v zastoupení advokátem, nicméně soud je toho názoru, že žalovaná disponuje dostatečným

počtem kvalifikovaných pracovníků k hájení svých rozhodnutí před soudy. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 13. dubna 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová